

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 253. szám

2014. január

Hogyan tovább?

A Szeretet - Szolgálatot szerkesztő testvér arra kérte az előjárókat, hogy minden hónapban felváltva írjunk arról, hogy mik azok az aktuális témák, amiket megoszthatunk a testvérekkel. Lehetnek ezek bennünket is feszítő kérdések, vagy megtapasztalások - bizonyságok - amiket leírunk. A sorban én lettem az első, de ez csak a példamutatásra értendő.

A decemberi megbeszélésünk egyik kiemelt témája a csütörtök esti és a vasárnap délutáni gyülekezeti alkalmak látogatottsága és ebben a mi felelősségünk. Miközben e témában elmondtuk saját látásunkat, arra jutottunk, hogy nem tudjuk a megfelelő válaszokat. Elhangzott az a megállapítás is, hogy azt a fejnél kell keresni. Ezt a megállapítást igaznak és jó kiindulási pontnak találtuk. Arra a döntésre jutottunk, hogy Isten akaratát keresve, több időt kell fordítanunk a közös imádkozásra és közben figyelniünk az Úrra és egymásra, hogy megtaláljuk a választ a „hogyan tovább”-ra.

Az első vasárnap délutáni alkalomra a következő ige gondolatokkal készültem: Pál apostol igei útmutatása alapján milyen elvárásoknak kell megfelelni a presbitereknek. A második igei gondolat alapja a Zsidókhoz írt levélben található, ahol arról olvasunk, hogy számot kell adnunk a munkánkról. A harmadik gondolat alapja Jele-

nések könyvéből az a felszólítás: „Ébredj fel és erősítsd meg a többieket”. Ezek az igék magukért beszéltek és megadták számunkra az imatémát. Az egyenkénti őszinte imák hiszem, hogy Isten előtt kedvesek voltak. Az imaközösség utánra egy régi hithangos éneket választottam, az „Úgy szeretnék én szent lenni” kezdetű éneket, ami maga is egy imádság.

Hiszem hogy az elkövetkező közös alkalmak eredményeként, megkapjuk az Isteni útmutatást, hogy milyen úton és milyen formában kell a gyülekezetben szolgálnunk. Célunk, hogy a gyülekezeti alkalmaink tartalmasak, minden korosztály részére fontosak és látogatottak legyenek, hogy az Úr által rendelt pihenőnapot egészében megszenteljük.

Kérem a testvéreket, hogy imáikban gondoljanak ránk.

Laczkovszki János

Elérkezett...

Ülök a meleg szobában, a naptárral és egy bögre forró teával a kezemben. Azon gondolkodom, mit halmoztam fel az elmúlt tizenkét hónapban...

Elérkezett ennek az évnek is az utolsó napja. A közös ünneplés és óévbúcsúztatás előtt saját magamba nézek, leltárba veszem, ami mögöttem van. Ahogy megyek végig a

hónapokon, előjönnek az emlékeim. Ilyenkor mindig jobban fájnak az el nem hangzott bocsánatkérések, a fájdalmas kapcsolatok, a számomra fontosak, akik már nincsenek mellettem. Sok minden vár kidobásra bennem. Nagy sóhajjal veszem tudomásul: újra eljött az ideje a lelki nagytakarításnak (is).

Persze én szeretném, ha az új év, a tiszta lap önmagában elég lenne a szemét eltüntetéséhez, a téli pihenés a sepregetéshez. Ha elég lenne eltakarni azt, ami fáj, ami nem szép. Ahogy a hó takarja el az emberek szemetét az utcán. Jó lenne rálapátolni valamit magamra, ami alatt olvadáskor meglepetésszerűen nem találok semmit. Jó lenne megúszni az energiát, a fájdalmat, a szembenézést a valósággal.

Megjelennek előttem a nagyon fontosak, akiket szeretek, bár sosem találkoztunk. A történetük erő, remény és ígélet nekem. A béna, akit barátai vittek Jézus elé. Járt szerett volna, azonban ennél sokkal többet vitt haza. "Mi könnyebb, azt mondani a bénának: „Bocsánatot nyertek bűneid”, vagy azt mondani: „Kelj föl, vedd ágyadat és járj?”

Jézus többet tartogat nekünk, mint fájdalomcsillapítás vagy a múltunk elkendőzése. Vele végignézhajjuk az elmúlt évünket, az összes bűnnel, fájdalommal, mulasztásunkkal. Emlékeztet arra, hogy minket választott, és 2014-ben is igent mond ránk.

A takargatással viszont nem hajlandó megbékélni. Ő a sebek felfedésében, tisztításában és bekötésében akar társunk lenni. A legtöbbet akarja nekünk adni. Ahogy a samáriai asszonynak sem kevesebbet kínált, mint az élet vizét, saját magát. Jöjj el, Uram, jövőre is, minden egyes napon! Ámen.

(Horváth Zsuzsanna – parokia.hu)

A faág

A faág mérhetetlenül felháborodott, amikor letörték a törzsről. Tél volt, éppen mélyen aludt, álmában virágait lengette a szél, és a darazsak zsongó zümmögésével volt tele a világ

Azt sem tudta, hol van. Hideg és sötétség és tél mindenütt. Az Ember csattogva tördelt újabb ágakat, miközben bocsánatkérrően suttopta:

- Ne haragudjatok, tüzet kell raknom, kell a fényetek és a meleg!

Nagy halom ágat tört így le, és elment parázsért. Az ágak csak heverték tehetetlenül. A Faág zsörtölődni kezdett, mert az ember előtt csak nem szólhat, hát fújta most dühösen:

- Miféle eljárás ez velünk, fákkal? Most fűtsünk, de kérdelem én: ki hoz tavasszal virágot, ki érlel gyümölcsöt egy nyáron át, hogy ősszel csodájára járjanak?!

Az Öregág válaszolt:

- Az a dolgunk, hogy szolgáljuk az Embert. Ha kell, akkor gyümölcsöt hozunk, ha kell, akkor elégünk.

A Faág elhallgatott. Az Öreg-ággal nem lehet vitázni, a múlt nyáron hagyta, hogy a kismadarak mély odút fúrjanak rajta, és ott lakjanak. Sose törődött magával. Most sem. De nem kell őt követni! És a Faág elhatározta: csak azért sem fog elégni! Égjen az Öregág, meg a többiek!

Az Ember sietve megérkezett. Ügyes kis cserépedényben parazsat hozott. Pillanatok alatt összerendezte az ágakat, a vékonyakat, a vastagokat - és hamarosan pattogott a tűz. Kesernyész, könnyű füst után fellobogtak a lángok.

A Faág körülnézett. Valami barlang bejáratánál lehettek. De nem nagyon nézelődött, - védekezett. Az összes nedvességével hadakozott a tűz ellen. Nem, és nem akart égni!

Az Öreg lángja magasba csapott - és boldogan lobogni kezdett, miközben sisteregve suttopta:

- Ó, de gyönyörű! Ó, de boldog vagyok,

hogy láthatlak!

A Faág elképedt. Mit lát ez a bőszen lobogó Öregág? És sorba a többi ág is magasra szökő lángolással ujjong! - mi van itt? A Faág próbált a többiek tüzénél valamit leleskedni - de csak a vastag sziklafaláig látott: nem volt lángja, amivel magasba nőnek az ágak.

Minden ág lángja magasan lobogott - és valami csoda folytán ez a lobogás nem szűnt. És a lánggá lett ágak nagyon halkán, nagyon meghatottan énekeltek!

A Faág most már akart égni! De nem bírta. A többiek messze, a magasba égtek, mitől gyulladjon ő itt meg? Próbált beljebb gurulni - de semmi sem sikerült. Ekkor, maga is meglepődött - sírni kezdett. Bánta konok önzését, amivel csak annyit ért el, hogy nem lehet részese ennek az éneklő lángolásnak! És a végén kidobják majd a hideg télbe, mert semmire sem jó, lobogni sem tud - Nyöszörögve sírt.

Az Ember meghallotta - és odaguggolt eléje. Mintha értette volna síró jajongását. Megfogta a könnyes Faágot, és a végét beletartotta a tűzbe. Aztán amikor látta, hogy égni kezd, magával vitte. Be, a barlangba. A tartóra tette, a magasba. A Faág pedig nagyra nyitotta lángszemét.

Először az Asszonyt látta meg. Valami szalmaágyfélén ült, és halkán énekelt. Az ember mosolyogva nézte. Csak eztán látta meg az Asszony ölében a Gyermeket. Kicsike volt, ó, milyen kicsi! Persze, hogy kell neki a meleg! Ó, hát mi lenne vele ebben a zord télben? A Faág a legszelídebb lángjával égett, hogy föl ne ébredjen álmából! Az, Aki a legkisebb most, de mégis neki zeng altatót az égiek és földiek kórusa.

Részlet Hajdú Judit:
Mesék Isten országáról c. könyvéből

Isten sohasem téved!

Egyszer történt egy hajótörés, amit csak egy ember élt túl. Őt a víz egy lakatlan sziget partjára vetette. Azon imádkozott nap mint nap, hogy jöjjön és mentse meg valaki. Mindennap kémlelte a horizontot, hátha meglát egy hajót, ami megmentheti, de hiába. Végül, beletörődve sorsába, épített magának egy kis kunyhót a szigeten.

Aztán egy napon, amikor elment halászni, hogy legyen aznapra is mit ennie, szörnyű dologra ért vissza. Az egész kunyhó lángokban állt! Teljesen elégett, úgy, hogy csak hamu maradt belőle. A hajótörött teljesen elkeseredett. Nemcsak hogy hajótörést szenvedett, de mire beletörődött sorsába és épített magának egy kis zárt menedéket, az is oda lett.

“Hogy tehetted ezt velem Istenem? Mivel érdemeltem ki ezt a rosszat? Pedig már kezdtem megbarátkozni az egyedüllet gondolatával, és olyan jól éreztem magam ebben a kis kunyhóban, miért kellett ezt is elvenned tőlem?” – kiáltott Istenhez.

Másnap kora reggel, amikor kisírt szemét kinyitotta, arra ébredt, hogy kiköt egy hajó. Nem hitt a szemének! Amikor felszállt a hajóra megkérdezte a kapitányt, hogy honnan tudták, hogy ő ott van.

“Abból a nagy füstből, amit csináltál. Abból láttuk, hogy van itt valaki a lakatlan szigeten.” – felelte a kapitány.

Az ember életében vannak olyan időszakok, amikor mindent elveszettnek érez, mert annyi rossz dolog történik vele. De az életnek minden negatív történésre van egy pozitív válasza!

(ismeretlen szerző – Facebook)

A megrepedt nádszál esete

“A megrepedt nádszálát nem törí el, a füstölgő mécseset nem oltja el.” (Ézs.42:2.)

Sokat idézett mondat. Nekem is gyakran eszembe jut. Van, amikor nagyon nyilvánvaló, hogy ki a megrepedt nádszál, és ki a füstölgő mécses. A kiszolgáltatott, nehéz helyzetben lévő, az, akinek egy ölelésre, vagy egy kedves szóra van szüksége az újabb rúgás helyett. Van, hogy világos a helyzet, de szerintem ez a nulla egész egy század százalék. A maradékban meg vaktában lövöldözünk, remélve, hogy helyesen ítéltük meg a helyzetet.

Rettentő gyakran megesik, hogy a megrepedt nádszál bunkósbotnak tűnik, a füstölgő mécses meg vulkánnak, ami lávájával elárasztja az életet. Nem mindenki csendes szenvedő. Általában védekezünk, ha gyengék vagyunk. Megszoktuk, hogy belénk rúgnak, mert a gyengét bántani a legegyszerűbb. Nem kell nagy bátorság hozzá. Gyakran nem ismerjük fel jól a helyzetet, és nem tűnik fel, hogy már nem mi vagyunk a gyenge, a megrepedt nádszál, hanem a velünk szemben álló másik. Hogy most mi vagyunk abban a helyzetben, hogy vigasztaljunk. A két védekezőből egyszer csak ellenség lesz. Nem olyan egyszerű felismerni ezt.

Ki a megrepedt nádszál? Ki a füstölgő mécses? Szerintem én és te. Szerintem nem kellene kategorizálni. Szerintem mindenkiben látni kellene a gyengét, és mindenki képes vigasztalni a másikat. Szerintem nem kellene áldozatokra és hivatásos vigasztalókra osztani az embereket. Szerintem mindkettő én vagyok. Isten megrepedt nádszál hitemet, füstölgő mécses életemet nem oltja ki, és úgy hiszem, ugyanezt várja tőlem is, amikor az emberekkel kapcsolatba lépek.

A kaktusz is virág, csak nehezebb benne a virágot meglátni. A kaktusz is ölelésre vágyik. A megrepedt nádszál még akkor is megrepedt nádszál, ha bunkósbotnak álcázza magát. Talán onnan tudható, hogy megrepedt nádszál, hogy tör-zúz maga körül, ha bírálát éri. Mert már elfogyott a türelme, a bizalma, a vigasza, és már csak a védekezésre futja. Talán pontosan ezért van olyan sok bunkósbot-ember, mert minél

inkább annak kezeljük, annál inkább azzá lesz. Közben meg megrepedt nádszál. Jövünk mi: ennek a bunkósbotnak jót tenne egy kiadós verés, és hopp, eltörtük a megrepedt nádszálát. Erre a tomboló vulkánra ráférne egy jó kis fejmosás, és kioltottuk a füstölgő mécsbelet. Nem is olyan egyszerű ez, ha az ember kilép abból a pökhendi gondolkodásmódból, hogy én mindent tudok, és minden ígét megfelelően alkalmazok, magam vagyok az Ige.. Nem egyszerű felismerni a másikban a megrepedt nádszálát, és a füstölgő mécseset.

Örülök, hogy Isten nem annak lát, aminek látszom. Nem a lázadót látja bennem, hanem a védekezőt. Nem a szándékosan bünt-elkövetőt, hanem a botladozót. Nem a hálátlant, hanem a feledékenyt és a figyelmetlent. Nem annak tekint, aminek látszom. Mondhatnád, könnyű neki, hiszen ő nem azt nézi, ami a szeme előtt van, hanem azt, ami a szívben. De TE is teheted ugyanezt. Hiszen te is erre vágysz. Hogy ne a látszat alapján ítéljenek meg téged. Ne pillanatnyi tetteid és viselkedésed határozza meg, hogy ki vagy. Türelmet igényelsz másoktól és korrektséget. Lássanak objektíven. Amit szeretnétek, hogy veletek cselekedjenek, ti is aképpen cselekedjete. MAGAMBÓL indulva jutok el a másik megrepedt nádszáláig. Magamtól indulva ismerem fel a füstölgő mécseset. Abból tudom, hogy erősítésre és tűzre van szüksége a másiknak, hogy én is arra vágyom. Nem csak nekem vannak rossz napjaim. Nem csak nekem nehéz az életem. Nem csak én szorulok rá mások türelmére. És nem csak nekem esik rosszul, ha kioktatnak, bírálják, leszólnak, megaláznak, vagy csak egyszerűen félre diagnosztizálnak. Nem csak nekem esik rosszul, ha igazságtalanul felcímkéznek, és kategóriákba helyeznek. Amikor ugyanezt teszem másokkal, nekik ugyanolyan rosszul esik. Néha én is bunkósbotként viselkedem, és rúgásokat kapok, és utána sírdogálok, mert még jobban megrepedt nádszál életem. Néha én is dühöngő vulkán vagyok, a kitöréseimmel elárasztom mások életét, és mindent felperzselek magam körül, majd csendben sírdogálok, mert egyre kevésbé pislákol mécsesemben a láng. Arra vágyom, bárcsak megértenék, hogy megrepedt nádszál vagyok, és füstölgő mécses.

Uram, segíts látnom az embereket annak, aminek te látsz minket.

(ujragondolo.hu)

Leszázálekolt kapcsolatok

Az Egy illúzió halála című művében Popper Péter a következőt írja:

Arthur Miller Pillantás a hídról című darabjában mondja el az egyik szereplő, hogy talán az a bajunk, hogy irtózunk a száz százaléktól. Megelégszünk ötvenszázalékos szerelmekkel, nyolcvanszázalékos apasággal, anyasággal, hatvenszázalékos hittel. Vagyis soha nem éljük végig a dolgainkat. Mindig hagyunk kis-kaput, amin keresztül kislisszolhatunk. Így van. A száz százalék ijesztő. Mert ha bukunk, százszázalékosan bukunk. Csakhogy érdemes-e ebben a langyosságban élni? Vagyis érdemes-e úgy élni, hogy az ember állandóan azzal van elfoglalva, hogy megkímélje magát a fájaldalmaktól, a szenvedésektől.

Megragadott ez a gondolat. Feleségemmel egy idő után kezdtünk rádöbenni, hogy a házasságban kockázat nélkül nincs nyereség. Hogy ez csak úgy megy, ha 100% benne vagyok. Nem fog addig menni, amíg az állítólagos biztosra megyünk és fél lábbal vagyunk benne a házban, mert akkor a másik fél lábunkkal a sírban, házasságunknak saját magunk által ásott sírjában állunk. Mindent vagy semmit. Amolyan kierkagaardi vagy-vagy. Vagy benne, vagy kívül. Ha nem vagyok benne, akkor kívül vagyok. Csak úgy teszek, mintha benne lennék. Semmi gond, nagyvilági felvilágosult értelmiségiek vagyunk, ha nem megy, nem húzzuk, nem erőltetjük, az a modell már ismerős, majd szépen és udvariasan búcsút intünk egymásnak. Ez a próbáljuk meg úgy, hogy meg sem próbáljuk esete. A félelem a bukástól arra készítet, hogy ne adjam bele magam, csak anynyira, amennyire feltétlenül kénytelen vagyok. Szóval rájöttünk, hogy ha száz százalékot akarunk, akkor száz százalékot kell beletennünk. Nem lehet fél lábbal benne lenni. Mindent vagy semmit. Vagy-vagy. Vagy hiszek abban, hogy lehetünk egy, vagy soha nem leszünk egy. Ez ennyire egyszerű, mégis ez az egyszerű igazság házasságok millióit nem engedte házassággá érni. Maradt két ember tétova látzatkapcsolata, majd vagy a kínok közötti együtt maradás a hűség nevében, vagy a meg-

tört válás, és a lemondás. Kiszolgáltatottság nélkül nem születik semmi új. Még Isten fia is a kiszolgáltatottságon át jutott el a megdicsőülésig.

Így van ez a szülő-gyerek kapcsolattal. Roskadásig tele vagyunk csalódott és sértett szülőkkel, akik állandó szemrehányásban élnek, mert úgy érzik, a gyerekeik nem tesznek eleget gyermeki kötelességeiknek. Csak igen kevesen jutnak el az önmagukra történő rákérdezésig. Harminc százalékos apák, és harmincöt százalékos anyák kétszáz százalékot követelnek azoktól a felnőtt gyerekeiktől, akik száz százalékosan csak azért léteznek, mert a szüleik úgy döntöttek, vagy csak egyszerűen házasesetük következményeként. Igen bonyolult kapcsolati rendszer ez, nem is akarom leegyszerűsíteni, sem hibáztatni nem akarok senkit. Mégis érdemes végiggondolni, hogy fair-play nélkül valaha lehet-e kiegyensúlyozott egy kapcsolat?

A teljesen kihűlt szülő-gyerek kapcsolat semmiben nem különbözik a kihűlt házastársi kapcsolattól. Mégis, míg érezzük, hogy tőlünk eltávolodott házastársunktól nincs jogunk követelni azt, amit mi magunk sem adunk neki, addig gyermekeinkkel minden további nélkül megteesszük. Egy házastársi kapcsoltnál talán könnyebben belátjuk, hogy a vásár rajtam IS áll, bár ez sem törvényszerű. Vannak házasságok, amelyekben élethosszig tartó vádaskodás és felelősségelhárítás zajlik. Jogos-e az elvárásom: hogy egy harmincszázalékos apaság vagy anyaság után kétszáz százalékos gyerekséget várjak? Nem kellene realizálni, és talán újrakezdeni? Belátni, hogy hetven százalékban nem voltam ott a gyerekek életében, pedig neki jobban szüksége volt arra a hetven százalékra gyerekként, mint nekem felnőttként az ő hetven százalékára (vagy 170 százalékára!). Úgy tapasztalom, hogy a gyerekek hajlamosak lemondani a szüleikkel szemben támasztott igényeikről, de a szülők igen ritkán. Ez a gyerekek birtok, tulajdon, tárgyként történő kezeléséből fakad. Hány százalékban voltam jelen a gyerekek életében?

És persze, nincs ez másként az istenhittel sem. Tíz százalékos üzemmódban, óvatos kívülállósággal, kritikus felsőbbrendűséggel „segítetek”, és cserébe mindjárt kétszáz százalék hálát várok el. Isten nem 10 százalékban küldte el a fiát. Jézus nem egy kicsit volt ember. Nem egy kicsit halt meg, és nem egy kicsit támadt fel, és

nekünk nem a poklot enyhítette meg tíz százalékkal, hanem örök életet adott, Isten országát. Meghálálhatatlanul többet, mint amennyit mi valaha is beletehetnénk. Mi mégis számolgatunk: ki tesz bele többet, és ha ikszipszilon kevesebbet ad, akkor legközelebb én is ahhoz szabom magam. Kicsinyesség. Még jó, hogy Isten nem kicsinyes, mert akkor esélyünk sem lenne még 10 százalékra sem. Szeretem a református teológia felépítését, mert a feje tetejére állítja az emberi vallásos elképzeléseket, és a jó cselekedeteket nem előfeltételnek tekinti (mert akkor kiérdemelnénk Isten elismerését...), hanem eredménynek. Az ember tettei hála-törödékek egy meghálálhatatlan, százalékokban nem mérhető isteni szeretet következményeként.

Hét százalék már elég jó, Uram? Nem azt mondom, hogy hét, de még hetvenszer hét százalék sem elég! De a kegyelmem igen!

(ujragondolo.hu)

A nagy dolgok álruhában érkeznek

Volt egy időszak az életemben, úgy húsz évvel ezelőtt, amikor taxisofőrként kerestem a kenyerem, New Yorkban. Igazi cowboy-élet volt, nem volt főnököm. És mint a szerencsejátékos, annyira élveztem, hogy minden egyes új utas más és más, előre megjósolhatatlan élményt tartogatott: pont, mint amikor kockát dobsz a játékteremben. Amire nem számítottam, hogy az autóm elkezdett amolyan "gyónatófülkeként" is üzemelni. Éjszaka vezettem, nem láttam az utast, csak mentünk, mind két idegen az éjszakában, és hallgattam, ahogy alkalmi útítársam az életéről mesél. Olyan bensőséges dolgokat osztottak meg velem, amelyekről fényes nappal, szemtől szemben biztosan nem beszéltek volna.

Egyik éjjel megérkeztem a megadott címre és dudáltam. Néhány perc várakozás után megint megnyomtam a dudát. Ez volt aznapra az utolsó fuvarom, úgyhogy már azon voltam, hogy inkább hazaindulok. De aztán mégis inkább kiszálltam, elsétáltam az ajtóig és be-

csöngettem. Egy pillanat – válaszolt egy törékeny, idős hang odabentről. Hallottam, hogy valamit vonszolnak a padlón.

Kisvártatva kinyílt az ajtó. Kilencven év körüli, aprócska asszony állt előttem. Kartonruhát viselt és kis kalapot, kalaptüvel. Úgy nézett ki, mintha egy régi, fekete-fehér filmből lépett volna ki. Mellette egy kis bőrönd pihent. Ahogy benéztem a lakásba, olyan volt, mintha évek óta senki sem lakna benne. A bútorokat fehér lepedőkkel terítették le. Nem voltak órák a falakon, egyetlen kép vagy dísz tárgy sem a polcokon. A sarokban egy kartondoboz árválkodott, mindenféle fotókkal és vázakkal tele-tömve.

Kivinné a bőröndömet a kocsihoz? Szeretnék néhány percre egyedül maradni. Aztán, ha Ön is úgy gondolja, visszajöhetne értem, hogy lekísérjen az autójáig. Nem vagyok valami jó erőben.

Miután beraktam a bőröndöt a csomagtartóba és visszaértem, belém karolt. Lassan, nagyon lassan odasétáltunk a taximhoz. Közben végig a kedvességemért hálálkodott. Semmiség – feleltem. Minden utasommal úgy bánok, ahogyan mástól is elvárnám, hogy az édesanyámmal bánjon.

Milyen jó fiú maga! – mondta, ahogy beült a hátsó ülésre. Odaadta a címet, aztán megkérdezte: Mehetnénk esetleg a belvároson keresztül?

– Nem az a legrövidebb út. – vágtam rá gyorsan.

– Ó, azt egyáltalán nem bánom. – mondta. Egy hospice-házba tartok.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. A szemében könnycseppek csillogtak.

– Nincs már családom. Mindenki meghalt. Nagyon csendesen beszélt. A doktor úr szerint nekem sincs túl sok hátra.

Csendben a műszerfalhoz nyúltam és kikapcsoltam az órát.

– Mit szeretne, merre menjünk?

A következő két órában bebarangoltuk a várost. Megmutatta nekem azt az épületet, ahol réges-régen liftes kisasszonyként dolgozott. Aztán elmentünk abba a városrészbe, ahová új házasként a férjével költöztek. Egy picit megálltunk egy bútorraktár előtt. Azt mondta, lánykorában az még bálterem volt, és a többiekkel odajártak táncolni. Néha megkért, hogy álljak meg egy-egy sarkon vagy egy épület előtt.

Nem mondott semmit, csak maga elé révedt.

Ahogy a hajnal első sugarai megjelentek a horizonton azt monda: Most már mehetünk. Elfáradtam. Szótlanul haladtunk a megadott címig. Alacsony épület volt, a feljáró az előtetővel fedett főbejáratig vitt. Két egyenruhás alkalmazott jelent meg, ahogy megérkeztünk az ajtó elé. Profi udvariassággal segítettek, figyelték az asszony minden mozdulatát.

Kinyitottam a csomagtartót, és elvittem a bőröndöt az ajtóig. Az utasomat már beültették egy kerekesszékekbe.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte és benyúlt a retiküljébe a pénztárcájáért.

– Semmivel. – feleltem.

– Magának is meg kell élnie valamiből. – mondta.

– Vannak más utasaim is. – szereltem le.

Aztán, egy hirtelen ötlettől vezérelve lehajoltam és megöleltem. Meglepő erővel szorított magához.

– Nagy örömet okozott egy kis öregasszonynak. – mondta végül: Köszönöm.

Megszorítottam mindkét kezét és visszasétáltam a kocsinhoz. Hallottam, ahogy mögöttem becsukódik a ház ajtaja. Egy életre zárták rá az ajtót.

Aznap csak vezettem, céltalanul. Nem vittem utasokat. Nem volt kedvem beszélni. Egyre csak az járt az eszemben, mi lett volna, ha az asszony egy dühös sofőrt fog ki? Vagy valakit, aki türelmetlen? Vagy mi lett volna, ha én magam vagyok türelmetlen és elhajtok kopogás nélkül? Lassan megértettem, hogy egész életemben nem tettem még fontosabb dolgot, mint előző éjszaka.

Egész életünkben a nagy dolgokra várunk. És a nagy dolgok néha meglepő áruhában érkeznek: úgy vannak csomagolva, hogy aki nem figyel, az észre sem veszi, mennyire fontos lehetőséget mulasztott el.

(Adj helyet a jónak - 108./2014.)

Böjte Csaba gondolatai:

„Ha az emberre valaki szeretettel néz, az olyan, mint a napfény, amely az alvó magot kihozza a földből. Télen miért nem virágozik a cseresznyefa? Mert nem látja értelmét a kibontakozásnak, tudja, hogy a fagy elpusztítaná a szirmait, nem bízik a környezetében, érzi, hogy veszélyben van. Az emberi szívben is megbújik egy kis bimbó, de ha nincs, aki kedvesen rámosolyogjon, hozzá szóljon, akkor inkább bezárva marad.”

„Az ember azzá válik, amit tesz. A tetteink visszahatnak ránk. A jótettek, az erények egyre jobbra tesznek bennünket, a rossz tettek, a bűnök lehúznak, beszennyeznek bennünket. Tetteink beépülnek a személyiségünkbe. Nem tudunk úgy jók lenni, hogy ezáltal jóvá ne váljunk. Nem tudunk úgy törekedni az igazságra, hogy ne váljunk egyre inkább igaz emberré. Nem tudunk úgy hazudozni, hogy ne váljunk előbb-utóbb hazuggá. Tetteink meghatároznak minket.”

„Nagyon nehéz az arany középutat megtalálni magunk számára is, családunk, gyermekeink számára is. Biztos, hogy nem jó, ha valaki éhezik és nyomorog, és tényleg sovány, de ugyanolyan veszélyes az is, ha halálra eszi magát. Az anyagi dolgokkal való viszonyban az arany középuton kellene járni, hiszen minden, ami van körülöttünk, Isten ajándéka, de ezek mind csak eszközök, és nem célok.”

„Légy kíváncsi magadra! Te egy hihetetlenül értékes mobil vagy. Benned hatalmas értékek vannak, és csak nyomogasd a gombokat, csodálkozzál rá: jé, én ezt is tudom, ehhez is értek, azt is meg tudom tanulni. Most minden, mindenki azt akarja, hogy te figyeljél rá... Én azt akarom, hogy figyeljél önmagadra, és fedezd fel azt a virágot, gyümölcsöt, melyet kis magként beléd rejtett el a teremtő Isten.”

„Ez élet aranyló porszemcséit akárhogy szorongatjuk, mind kevesebb lesz belőle, és eljön az a pillanat, amikor az utolsó aranyszemcse is, az utolsó nap is, az életünk a tenyerünk-ből elsodródik. Én mindig azt mondom, az ember arra született, hogy odaadja ezeket az értékeket valamiért, egy nagyobb értékért.”

Kondáspaszuly

Hozzávalók: 1 húsos hátsócsülök, 40 dkg füstölt tarja vagy comb, 2 evőkanál zsír, 3 fej hagyma, kávéskanálnyi őrölt bors, 1 evőkanál paprika, 1 evőkanálnyi csípős piros arany, 3 db babérlevél, só, 40 dkg tarkabab, 1 fej édeskáposzta, 4 dl tejföl, 4 evőkanál liszt, 2 dl tej, 1 tojás.

Elkészítése: A csülköt megtisztítom, a csontról lefejttem és felkockázom. A füstölt húst szintén csinos darabokra vágom. Zsírt hevíték, megdinsztelem benne a felaprított hagymát, majd hozzáadom a csülköt, később a füstölt húst. Keverés közben paprikával, őrölt borsal, babérlevéllel, piros arannyal ízesítem. Annyi vizet öntök rá, hogy bőven ellepje. Amikor a hús puhulófélben van, az edénybe szórom az előző este beáztatott paszulyt. Amikor a bab héja felreped, hozzáadom a vékony laskára szelt káposztát és csipetkével gazdagítom. Tálalás előtt a tejfölből, lisztből, tejjel habarást készítek és ezt is a levesbe öntöm. Mivel a füstölt hús sós, csak tálalás előtt sózom, ha szükséges.

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: vasárnap 9 órától 10 óráig (nyári időszakban 9.30 tól imaóra)

Ifjúság bibliaóra: pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Előljárási megbeszélés: a hónap első vasárnapját követő szerda 18 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Katona Béla

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

- Mi az: pici, rózsaszín, szőrös állatka, amelyik négy számjegyből áll?
- Pink hód.

Az állatorvos rosszkedvűen mondja:

- A kutya túlsúlyos, többet kéne mozognia.
- Mozog éppen eleget, evés közben állandóan csóválja a farkát.

- Mit csinál a kaméleon a sütőben?
- Beleolvad a környezetébe.

A medvecsaládnál összejövetel van. Az anyamedve megszólal:

- Kisfiam, még be sem mutatkoztál a vendégeknek.
- Bocs!

- Mi lesz a vakondból ha babot eszik?
- Ütvefűrő.

- Miért zümmögnek a méhecskék?
- Mert nem tudják a szöveget!

- Hová viszik a beteg nyúlat?
- A nyúlam-bulam-ciára.

- Miért nincs a hálnak haja?
- ???
- Mert sosem tudná megszáritani...

- Áll egy tehén a buszmegállóban. Ha megjön a busz, hova fog felszállni?
- ???
- Legelőre.

- Melyik a legősibb állat a világon?
- ???
- A pingvin, mert az még fekete-fehér.

- Melyik háziállatnak van nyomása, ellenállása és fázisszöge is?
- ???
- A csirkének, mert az Bar-Ohm-Phi!

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**
Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,
Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap elérhetősége: www.pbgy.hu